

I Palestina bor et menneske

TEKST

Steffen Rostock Svendsen

PUBLISERT 1. april 2006

Hun kommer gråtende, den palestinske psykologen til seminaret i Ramallah 20. oktober.

Hennes bror er nettopp arrestert, én av 800 arresterte og 28 drepte palestinere etter uttrekningen av bosetterne i Gaza i sommer. Den palestinske psykologen vil være for seg selv en stund. Hun vet at broren, en student på universitetet i Hebron, med en arrestasjon får en «security file». Den fratrar ham hans rettigheter og muligheter som palestinere, blant annet til å reise og studere i utlandet.

Noen dager tidligere markerte hun med en stille stund en annen bror. Elleve år er det siden massakren i Ibrahim moskeen i Hebron hvor 40 tilfeldige ble drept, derav den unge broren som ble overtalt av faren til å være med i moskeen den dagen.

I september i år besøkte den palestinske psykologen Tromsø. Første gang utenfor Vestbredden, og første gang i kontakt med havet, fortalte hun lavmælt helsepersonell og politikere i Tromsø om opplevelsen av frihet ved å gå i Tromsøs gater uten frykt for å bli angrepet. Hun kommer etter noen timer alene, tilbake til gruppen i Ramallah. Vi sitter stille sammen en stund, de andre helsearbeiderne i gruppen føler med. De har alle sine sår fra okkupasjonen. De deler en felles kollektiv skjebne. Men livet går videre, den palestinske psykologen forsøker tappert å smile. Som hjelper vet hun at i neste omgang er det hun som må gi den støtten andre kollegaer, venner eller klienter trenger.

Hvordan berører dette meg som helsearbeider? Kraftfullt, og det vekker mitt engasjement som medmenneske. Hva kan jeg gjøre? spør jeg kollegaer og palestinere jeg møter. Først av alt trenger vi hjelp til å få okkupasjonen opphevet, alle veisperringene og muren fjernet, fanger må slippes fri – men det du kan gjøre, er å fortelle og skrive om det du opplever og ser. Vi trenger at noen vitner, for ikke å føle oss isolerte og glemte. Vi trenger å vite at noen vet, vi er også mennesker.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 4, 2006, side 372

TEKST

Steffen Rostock Svendsen